

Det är smart att samåka, eller?

Text: Louise Holm

Tidigare publicerad i ISF -bladet 2000/2

Nu är utställningssäsongen snart avslarad med allt vad det medfört. Med tanke på bensinpriset kan det vara en god idé att samåka. Ibland kan det dock vara behagligare att åka på egen hand...

Här kommer en sann historia, tidigare publicerad i ISF -bladet. Det var min arbetskollega och granne som skildrade denna händelse då hon och två till samåkte till en utställning och det gick lite tokigt. Jag kommer fortfarande ihåg hur jag skrattade då hon berättade historien och jag tycker det fortfarande är en fantastisk underhållande berättelse..

Grannen med Bichonerna (Bichon frise) skulle iväg på hundutställning, 25 mil enkel resa, tillsammans med två andra, en matte och en husse. De hade inte tidigare rest ihop med då de var "hundfolk" hade de mycket gemensamt. Det skulle inte bli en tråkig resa. Det blev det inte heller...

Fem små knoddar, ett tält, burar och diverse packning stuvades in i bilen. Inga problem för den vane utställaren! Knappt innan tuppen vaknat bar det av. Regnet öste ner och bilens fläktsystem vrålade för att hålla rutorna imfria. Redan efter ett par mil satte någon av de fem hundarna igång med att gny. Matte som satt vid ratten konstaterade att det var nog hennes jycke och att det kunde vara "en liten släng av åskskjuka", men poängterade att "han absolut inte fått något att äta sedan igår". Bluäärp! Nu hade hunden spytt och det var bara att stanna ekipaget på närmaste parkeringsficka. Matte till olyckan och grannen klev ur bilden, husse satt kvar i baksätet. Det regnade ute och det var ju inte husse hund som hade spytt. I hållande regn försökte de två få bort det mesta av spyorna, som bestod av bullrester..något som hundens matte dementerade att det var.

Två blöta fruntimmer och en torr karl fortsatte färden i en igen-immad bil där

fläkten brölade för fullt. Här gick det inte att tala med normal stämma, skrika var det de fick göra. Trots den höga ljudnivån kunde man göra ett gnällande från skuffen där hundarna satt uppradade i burar. Ett detektivarbete sattes igång utan att för den delen behöva stanna bilen. Husse som halvlåg i baksätet hörde absolut ingenting. "Jag tror det är Nisse som gnäller" sa matte vid ratten. "Jag tycker det låter som det är din hund" sa grannen och vände sig mot husse, som nästan somnat, i baksätet. "Nähä, min hund" gäspade husse "är det verkligen inte". Det var inget annat att göra än att stanna bilen, öppna bakluckan och gå och se vem det var.

Likt tomtefar, med vitt dregel runt munnen, satt samma hund som tidigare spytt och bligade ut i det strilande regnet. Matte och grannen stängde bakluckan och satte sig i bilen igen. "Vad var det jag sa" myste husse i baksätet. "Min hund skulle aldrig göra något sådant". I tre mil framöver förklarade husse ingående hans hunds förträfflighet.

Fyra mil innan utställningsplatsen hördes nya gnäll. "Nu får det vara tills vi kommer fram" skrek grannen för att överrösta fläkten. Klockan var onekligen mycket! "Ja, skit i det" vrålade husse från dimman i baksätet. "Nu stannar vi inte en enda gång till innan vi är framme". Äntligen blev det tyst. Det hade slutat regna och fläkten kunde nästan stängas

av. Allt var fridfullt tills en odör spred sig i bilen. Nu jäklar vaknade husse. "Det luktar skit i bilen, känner ni inte det!" Fruntimren, som satt och diskuterade senaste klippmaskinen, vände sig om. "Luktar det skit?". Ja, det tog inte låg tid förrän alla kände stanken. "Stanna bilen nu" röt husse och vevade ner rutorna. "Det går inte här på motorvägen" höjtade matte. "Skit i det" skrek husse "det har ju hänt en olycka". Matte stannade innanför den heldragna linjen. Eftersom det nu var husse hund som skitit ner sig i buren var det full action. För att hunden inte skulle bli kladdig sattes den att vänta i framsätet tills det mesta var avtorkat. Vad ingen tänkte på var att husse hund hade trampat runt i bajset och sprang nu runt i framsätet. Instrumentbrädan, inklusive ratten, ryggstöd och växelspak var nedkladdat med avförning. Husse, som hivat upp hunden, var bajsig på kläderna. Inte heller hade någon tänkt på att ta med våtservetter, det fick duga med regnvatten och papper. Just vi detta tillfälle kunde man verkligen hålla sig för skratt.

När allt var klart, bajshunden lagt sig tillrätta, for de vidare. Bland spylukt och bajslukt kunde inte grannen hålla sig längre. Precis innan utställningen stannade bilen då grannen stapplade ut och spydde. Hur det sedan gick på utställningen och på hemresan förtäljer inte historien.

